

گاردین: طالبان با بستن خانه‌های امن، باری دیگر زنان را در معرض خشونت قرار دادند

۷ حوت ۱۴۰۱، ۵۸:۰۱ (گرینویچ) به روزرسانی ۳:۰۰ قبل از ظهر

روزنامه گاردین گزارش داده است که طالبان درب خانه‌های امن، سرپناه زنان قربانی خشونت و سازمان‌هایی را بسته‌اند که به زنان خدمات مشاوره روانی ارائه می‌کرد. براساس این گزارش، با بسته شدن این نهادها، زنانی که تحت حمایت قرار داشتند باری دیگر در معرض خشونت و سوءاستفاده قرار گرفته‌اند.

مریم (نام مستعار) روانشناس افغان به گاردین گفته است که او بیش از یک سال تلاش می‌کند تا فرزانه (نام مستعار) و ۱۴ زن دیگر از بازماندگان خشونت خانگی را که قبل از سقوط دولت افغانستان به آن‌ها مشاوره می‌داد، پیدا کند.

پس سقوط حکومت افغانستان، سازمانی که مریم برای آن کار می‌کرد، بسته شد و بسیاری از همکارانش از افغانستان گریختند. اکنون که مریم در تبعید زندگی می‌کند، با احتیاط به کارش ادامه می‌دهد تا برای زنان آسیب‌پذیر، جوانان و بیماران روانی خدمات ارائه کند. او می‌گوید از سرنوشت ۱۵ زنی که پیش از تسلط طالبان در کابل به آن‌ها مشاور روانی می‌داد، اطلاعی ندارد.

یکی از آن‌ها فرزانه، ۲۸ ساله، بازمانده خشونت خانگی است که توسط شوهرش به مواد مخدر معتاد شده بود.

گاردین می‌نویسد هنگامی که مریم برای اولین بار در اوایل سال ۲۰۱۹ با فرزانه آشنا شد، این زن تلاش می‌کرد از همسرش طلاق بگیرد، روندی سخت که در جریان آن مورد سوءاستفاده، باج‌گیری و تحقیر قرار گرفت و مجبور شد سه فرزندش را رها کند.

فرزانه در مصاحبه‌ای در سال ۲۰۱۹ به گاردین گفته بود که او به خاطر واگذاری فرزندان خود به شوهرش احساس گناه می‌کند، اما این تنها راهی بود که برای او مانده بود تا از طریق آن از سوء استفاده شوهرش فرار کند.

فرزانه گفته بود: شوهرش «مرد وحشتناکی است. او به من تجاوز می‌کرد و من سعی می‌کردم مقاومت کنم. او مرا لتوکوب می‌کرد و سپس تلاش کرد مرا به مواد مخدر معتاد کند و من نتوانستم مبارزه کنم.» فرزانه گفته است که حتی پس از طلاق، شوهرش وارد خانه او شده، به او تجاوز کرده و او را لتوکوب کرده است.

مریم درباره فرزانه می‌گوید: «فرزانه زمانی از خشونت‌های یافتم که شوهرش در یک پرونده قتل دستگیر شد. او در نهایت توانست از شر او آزاد شود، کودکانش را پس بگیرد و زندگی‌اش را بازسازی کند. او به فرزندان همسایه قرآن آموزش می‌داد و در آخرین مشاوره روانی به من گفت که دیگر به حمایت نیاز ندارد.»

مریم گفته است چند هفته پس از آخرین جلسه‌شان، زمانی که ولایت هرات سقوط کرد و طالبان تمام زندانیان را از زندان‌های افغانستان آزاد کردند، فرزانه به او تماس گرفته و گفته بود که شوهرش به طالبان پیوسته است و او را تهدید می‌کند. فرزانه به مریم گفته بود که شوهرش تهدید کرده بود که او را پیدا و مجازات خواهد کرد به همین دلیل، فرزانه وحشتزده شده و با فرزندان مخفی شده بود.

در هفته‌های پس از فروپاشی دولت افغانستان، مریم نیز به دلیل تهدید جنایتکاری که از زندان آزاد و به طالبان پیوسته بودند، مجبور شده است تلفن خود را خاموش کند. مریم اکنون از سرنوشت فرزانه و ۱۴ زن دیگر اطلاعی ندارد.

گاردین می‌گوید براساس گزارش سازمان عفو بین‌الملل، دفاتر چندین سازمانی که حمایت‌های مشاوره روانی و اجتماعی را برای بازماندگان خشونت‌های مبتنی بر جنسیت ارائه می‌دادند، توسط طالبان بسته شده است.

به گزارش این روزنامه، طالبان از زمان تصاحب قدرت، ۱۶ پناهگاه و ۱۲ مرکز حمایت از خانواده را که تحت حمایت یک سازمان غیرانتفاعی آمریکایی قرار داشت، بسته و املاک آن‌ها را ضبط کرده است. پس از بسته شدن این مراکز، نزدیک به هزار زن مجبور شده‌اند به خانه‌هایشان برگردند. این زنان با بازگشت به خانه، بار دیگر از سوی شوهران‌شان مورد سوء استفاده قرار گرفته‌اند.

کوین شوماخر، مسئول یکی از نهادهایی که حمایت برای زنان قربانی خشونت را به عهده داشت می‌گوید بارها سعی کرده است با طالبان مذاکره کند. وی تصریح کرده است: «ما با برخی از رهبران طالبان ملاقات کرده و اهمیت این تلاش‌ها را برای آن‌ها توضیح دادیم و گفتیم که این پناهگاه‌ها متعلق به کشورهای غربی نیستند، بلکه توسط بسیاری از کشورهای اسلامی در سراسر جهان اجرا می‌شوند.»

کوین شوماخر گفته است که وزارت امر به معروف طالبان که جایگزین وزارت امور زنان شده، درخواست‌های آن‌ها را نادیده گرفته است.

شوماخر به گاردین گفته است که مخالفت با حقوق زنان ربطی به محافظه‌کاری مذهبی ندارد. او تأکید کرده است که اسلام در واقع بسیاری از حقوق اساسی را تأمین می‌کند که با اعلامیه جهانی حقوق بشر چندان متفاوت نیست. او با تأکید می‌گوید: «اما آن‌هایی که زنان را انسان کامل نمی‌بینند، از دیدن زنان خوشحال نیستند.»

مریم گفته است که افغان‌ها به ویژه زنان با بحران عظیم سلامت روانی مواجه هستند. وی تصریح کرده است: «زنان از تحصیل، کار، رفتن به پارک‌ها یا رستوران‌ها یا حتی انجام ورزش منع شده‌اند. آن‌ها حتی در خانواده‌های تحصیل کرده و مترقی مجبور به ازدواج‌های زودهنگام می‌شوند. آن‌ها با وخامت اوضاع در سراسر کشور به حمایت یا حمایت قانونی دسترسی ندارند.»

مریم با وجود زندگی در تبعید، تلاش کرده است تا با احتیاط، عملیات داوطلبانه جذب همکاران و حتی دانشجویان دانشگاه را برای کمک به ارائه حمایت بهداشت روانی از زنان گسترش دهد. او عمدتاً کارش را به طور آنلاین انجام می‌دهد و می‌گوید که آنها مشاوره‌شان را به ویژه برای زنانی ارائه می‌کند که به طور فزاینده‌ای از فکر کردن به خودکشی رنج می‌برند.